

Ioan Petraș

DANIILE DANIEI

LIMES

2019

Treapta I	7
I (<i>Dania</i>)	9
II (<i>Vin primăveri ca un Prunc</i>)	10
III (<i>Tu crești, Dania</i>)	11
IV (<i>Acolo fi-vei și tu</i>)	12
V (<i>Unde ești tu</i>)	13
VI (<i>Vor cădea anotimpuri</i>)	14
VII (<i>Mîine</i>)	15
VIII (<i>Veni-va o vreme</i>)	16
IX (<i>Cîte ceruri vor fișni</i>)	17
X (<i>Doar mieii de jertfă</i>)	18
XI (<i>Tu, Dania, mîine vei fi</i>)	19
XII (<i>Doar niște îngeri fi-vor acolo</i>)	20
XIII (<i>Mierle se-așează</i>)	21
XIV (<i>O mierlă ascunde-n Lumină</i>)	22
 Treapta a II-a	 23
I (<i>Azi ard ca o catedrală</i>)	25
II (<i>Ce văzduh de mierle</i>)	26
III (<i>Cer senin și cer curat</i>)	28
IV (<i>Azi e luni și-aprind lumini</i>)	29
V (<i>Tu crești într-o holdă de crini</i>)	31
VI (<i>Cu lumina ta, Lumină</i>)	32
VII (<i>Veni-va zi, veni-va zi</i>)	33
VIII (<i>Trandafiri muiați în Mir</i>)	34
IX (<i>Într-un Cer ce crește-n el</i>)	36
X (<i>În văzduhul tău de miere</i>)	38
XI (<i>Rouă-n lacrimi, imn de rouă</i>)	39
XII (<i>Într-o lacrimă trăiesc</i>)	41
XIII (<i>Într-o Lacrimă de Taină</i>)	42
XIV (<i>Stau pe-n bulgăr de lumină</i>)	43
XV (<i>Te iubesc cu flori de măr</i>)	45

XVI (<i>Mi-a-nflorit un vis pe rană</i>)	46
XVII (<i>între stele o să steie</i>)	48
XVIII (<i>La umbra luminii</i>)	49
XIX (<i>Cine-amiroase ca tine</i>)	51
Treapta a III-a	53
I (<i>Piatră de hotar</i>)	55
II (<i>Precum țîșnești în Lumină</i>)	56
III (<i>Lumină-n Icoană</i>)	57
IV (<i>Cine ești Tu</i>)	58
V (<i>Tu ești o icoană</i>)	60
VI (<i>Trandafir alb</i>)	61
VII (<i>Un înger bate la tine la ușă</i>)	62
VIII (<i>Ascultă-mă, Cerule</i>)	63
IX (<i>Heruvii, în aripi cu pluguri</i>)	64
X (<i>CINEVA, ca un Arhanghel</i>)	65
XI (<i>Sub umbra ta sunt</i>)	67
Dania Ioanei-Patricia	70

Treapta I

Pasternak à Tsvetaeva (14 juin 1924)

„Marina, mon amie toute d’or, ma merveilleuse, surnaturelle (...) Marina, ma martyre, ma pitié, Marina.”

Dania,
pînă cînd fi-vei tu
pe cel Munte Preasfînt
ca o Prescură de gînd,
un cuiabar pentru îngerî și prunci
ca o Prescură, ca un veșmînt?

Tu,
vărsătoare de Mir
la rădăcina orișicărui cuvînt!

Peste umeri de nori,
îngerî în treabă
TE VĂD
și întreabă
unde, preaunde ești TU,
chip de PODOABĂ?
Acolo ești, Dania, cu alb fuior de lumină
lîngă funia de tors a Fecioarei
lîngă Pruncul Cel fără de vină...

Vin primăveri ca un Prunc,
ca un
NOR,
și mă-ntreabă
cu vrăbiile cuvîntului,
neasemuitule DOR,
DOR de EA,
ca de-un covor
pe care doarme
o STEA,
ca de o Candelă miruind vatra serii,
ca de o stîncă-mpînzită de miere,
ca de un chiparos-lumînare
flăcări să-mprăștie
de ÎNVIERE.

Tu crești, Dania,
tu crești
pe undeva
prin frunzișuri de maci
și numai
cu roua
LUMINII
te-mbraci.

Acolo fi-vei și tu,
POTIR în lumină
cu CRINUL acela ce mă-nvecină
cu zariștea-n care
doar eu, numai eu
simt cum se-nsenină,
prin holdele și văile
CERULUI,
a gândului meu rădăcină
și brațele,
și ochii,
și mâinile,
și-ntreg trupul tău
DANIA,
cel fără de vină.

Unde ești tu,
DANIA,
pământ de lumină,
cînd prin crengile tale
un CER
se-nlumina
și-n care îngerii cer
un alt
CER?

Tu stai la poarta cuvintelor mele,
Prințesă
ascunsă-n
soboare de stele.
Tu stai cum stă Luna
cu CERUL vecină.

Vor cădea anotimpuri
 peste umeri de îngeri
 cum cad rămășițe de CER
 prin văzduhuri de maci
 ca tu să îi vezi
 și numai cu ei să te-mbraci
 și-n veșniciile lor
 nicioînd să nu taci.

O, câtă lumină
 ascund macii verii,
 neștiuți voievozi
 prin mierea răscoptă
 a serii,
 în acest mult-adînc
 potir al NEÎNSERĂRII!

Mîine,
peste creste de nori
un văzduh va-nflori
în vreme ce TU
nepămînteană rouă
vei fi.

Vei fi rouă
unor semințe de Crini
pe țarina Lunii
pentru lumini
alăptînd veșnicii.

Și noapte va fi
și CER înflorit
și LACRIMA murmurătoare
și peste toate un SOARE,
Dania, Dania,
și, pentru îngeri,
o de lumină
ninsoare.

Veni-va o vreme,
cîndva va veni
ca un sol să ne cheme
pe fiecare cu lacrima lui
ca pe un sfînt adevăr
nespus orișicui.

Și eu,
numai eu,
deasupra CERULUI mîinilor tale,
în loc de orișice steag,
voi purta
acest CURCUBEU.